

jojo moyes

“Romantik, komik ve
sıra dışı bu öykülerin
ruhunda Jojo Moyes var.”

Publishers Weekly

Paris'e Bir Bilet
ve DİĞER ÖYKÜLER

DE
X
PLUS

DEX PLUS TARAFINDAN YAYIMLANAN KİTAPLARI

Senden Önce Ben
Sevgilinden Son Mektup
Sonsuza Dek Sen
O Yıldızın Altında
Bir Artı Bir
Ardında Bıraktığın Kadın
Başkasının Ayakkabısı
Gelinler Gemisi

PARİS'E BİR BİLET ve Diğer Öyküler

Orijinal adı: Paris for One and Other Stories

© 2017, Jojo Moyes

Yazan: Jojo Moyes

Çeviren: Mustafa Güdük

Yayına hazırlayan: Başak Kıran

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Aralık 2024 / ISBN 978-625-8492-33-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldrımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

jojo
moyes
&

Paris'e Bir Bilet
ve DİĞER ÖYKÜLER

Çeviren: Mustafa Güdük

DE
X
PLUS

Nell çantasını istasyonun plastik koltukları boyunca çekiştirip duvardaki saati seksen dokuzuncu kez kontrol etti. Güvenlik taraındaki kapı kayarak açılınca bakışlarını oraya çevirdi. Bebek arabası, çığırın çocuklar ve epey uzun süredir uyanık ebeveynlerden oluşan başka bir aile daha –Disney yolcusu, kesin– bekleme salonuna geçti.

Son yarım saattir kalbi güm güm atıyordu, göğsünün ortasına hastalıklı bir his gelip yerleşmişti.

“Gelecek. Geliyor. Hâlâ yetişebilir” diye mırıldandı kendi kendine.

“9051 numaralı Paris treni on dakika içinde 2. perondan kalkacaktır. Lütfen perona gelin. Lütfen bavullarınızı yanınızdan ayırmayın.”

Nell dudaklarını ısırıp bir mesaj daha yazdı –beşinci kez.

Neredesin? Tren kalkmak üzere!

Yola çıkarken, istasyonda buluşacaklarını onaylamak için ona iki mesaj atmıştı. Cevap gelmeyince metroda olmasından dolayı olduğunu söylemişti kendine. Belki o da metrodaydı. Sonra üçüncü mesajı göndermişti, ardından da dördüncüyü. Sonra, işte burada dikiliyordu ki telefonu avucunun içinde titreyince gelen rahatlamayla az daha olduğu yere yığılacaktı.

Üzgünüm bebek. İşten çıkamıyorum. Yetişemeyeceğim.

Sanki planladıkları şey buluşup birer kadeh içmekmiş gibi. Nell inanmaz gözlerle telefonuna bakakaldı.

Bu trene mi yetişemeyeceksin? Bekleyeyim mi?

Ve birkaç saniye sonra cevap geldi:

Hayır, sen git. Sonraki bir trene binmeyi deneyeceğim.

Nell sinirlenemeyecek kadar şaşkındı. Etrafındaki insanlar ayaklanıp montlarını giyerken bir mesaj daha yazdı.

İyi ama nerede buluşacağız?

Cevap gelmedi. *İşten çıkamıyorum.* İş dediği sörf –ve dalış– kıyafeti mağazasıydı. Kasım ayındaydılar. Nasıl çıkamıyordu?

Bunun bir şaka olması mümkünmüş gibi etrafına bakındı. Sanki şimdi o kocaman gülümsemesiyle kapıdan içeri dalıp onu sinir etmeye çalıştığını söyleyecekti (Nell'i sinir etmekten biraz fazla hoşlanıyordu). Ve koluna sarılıp o serin dudaklarıyla Nell'in yanağını öpecek, "Bunu kaçıracağımı düşünmüyordun, değil mi? Paris'e ilk seyahatini?" gibi bir şeyler söyleyecekti.

Ancak cam kapılar sımsıkı kapalı kalmaya devam etti.

"Hanımefendi? Perona gitmeniz gerekiyor." Eurostar görevlisi, biletini almak için elini uzatmıştı. Nell bir an için tereddüt etti –*Gelecek miydi?*– ama sonra kendini kalabalığın arasında küçük tekerlekli bavulunu peşinden çekerken buldu. Durup bir mesaj yazdı:

Benimle otelde buluş o zaman.

Devasa tren gürültüyle perona girerken Nell yürüyen merdivene yöneldi.

"Ne demek gelmiyorum? Bunu ne zamandan beri planlıyoruz." Yıllık Kız Kıza Buluşması için Brighton'dalardı. Altı yıldır her ka-

sımın ilk hafta sonu Sue'nun eski dört çekeri ya da Magda'nın şirket arabasına doluşup buraya geliyorlardı; Nell, Magda, Trish ve de Sue. Kafayı bulmak, bekârlığa veda partisi için gelen adamlarla takılmak ve Brightsea Lodge ismindeki köhne otelin fazla pişmiş kahvaltılarıyla akşamdan kalmalıklarını geçirmek üzere iki geceliğine günlük hayatlarından kaçmış oluyorlardı. Otelin dış boyası çatlayıp solmuş, içini ise onlarca yılın içki âlemleri ve ucuz tıraş kolonyası kokuları bürümüşü.

Yıllık buluşma (ilk geceyi Magda'nın otel odasında partileyerek geçirmişlerdi) iki bebek, bir boşanma ve bir zona vakası atlatmıştı. Kimse hiçbir buluşmayı kaçırmamıştı asla.

"Şey, Pete beni Paris seyahatine davet etti."

"Pete seni Paris'e mi götürüyor?" Magda ona, sanki Nell Rusça kursuna yazılacağını söylemiş gibi dik dik bakıyordu. "Şu bildiğimiz Pete?"

"Daha önce hiç gitmediğime inanmadığını söylüyor."

"Ben bir keresinde Paris'e gitmiştim, okul gezisiyle. Louvre'da kaybolmuşum, bir de hostelde biri spor ayakkabımı tuvalete atmıştı" dedi Trish.

"Ben de şu Halle Berry ile çıkan herife benziyor diye Fransız bir çocukla yiyişmiştim. Meğer aslında Almanmış."

"Kıllı Pete'i diyorsun? Senin Pete'i? Adillik yapmaya çalışmıyorum. Ama ben hep onun biraz şey olduğunu düşünmüşümdür..."

"Ezik" dedi Sue yardımcı olma arzusuyla.

"Odun."

"Mal."

"Belli ki yanılmıyız. Adam, Nell'i romantik bir hafta sonu için Paris'e götüren türden bir herif çıktı. Yani bu da... bilirsiniz işte. Müthiş. Tek dileğim *bizim* uzun hafta sonumuz gibi bir uzun hafta sonu olmasın."

"Yani, bir kere biletleri aldık artık... öyle olması zor..." diye geveledi Nell bir yandan elini savurarak, kimsenin biletleri kimin aldığı sormamasını umuyordu. (Noel öncesinde indirimli bilet olan tek hafta sonuydu.)

Geziyi ofisteki evrakları düzenler gibi dikkatle planlamıştı. Gidilecek en iyi yerler için internette dolanmış, en uygun fiyatlı oteller için TripAdvisor'ı araştırmış ve her birini Google'dan teyit edip sonuçları bir çizelgeye yerleştirmişti.

Rue de Rivoli'nin arkasındaki –temiz, cana yakın, çok romantik– bir yerde karar kılmış ve “özel çift kişilik oda”ya iki gecelik rezervasyon yaptırmıştı. Pete ile kendini Fransız otelinin yatağında sarılmış, pencereden Eyfel Kulesi'ni izlerken, bir *café*'de kruvasan ve kahvele-rinin durduğu masanın üzerinden el ele tutuşurken hayal ediyordu. Açıkçası hayal etmenin ötesine geçemiyordu: Paris'te hafta sonu ne yapılacağı konusunda pek fikri yoktu; bariz olanın haricinde tabii.

Yirmi altı yaşındaki Nell Simmons daha hiç erkek arkadaşıyla bir hafta sonu geçirmemişti, Andrew Dinsmore ile gittikleri kaya tırmanışını saymazsanız tabii. Andrew yüzünden geceyi onun Mini'sinde geçirmişlerdi ve Nell uyandığında o kadar üşümüş haldeydi ki altı saat kadar boynunu oynatamamıştı.

Nell'in annesi Lilian herkese Nell'in *maceracı tiplerden* olmadığını söylemekten geri durmazdı. Bunun haricinde Nell *gezmeyi seven, güzelliğine güvenen tiplerden* de değildi; dahası şimdilerde annesi, Nell'in yakınlarda olmadığından eminse, *çıtır tiplerden* de dışlayabiliyordu onu arada bir.

Küçük bir kasabada büyümenin olayı da buydu işte –herkes sizin ne olduğunuzu tamı tamına bildiğini düşünürdü. Nell akıllı başında olandı. Sakin olandı. Her planı dikkatle araştırarak olan ve bitki emanet edilebilecek, çocuklara bakabilecek, kimsenin kocasıyla kaçmayacak olandı.

Hayır, Anne. Ben aslında, diye geçiriyordu içinden Nell biletlerinin çıktısını alıp incelerken, hafta sonu için Paris'e gideceğinden çıktısını aldığı biletleri önemli tüm bilgilerin olduğu klasöre yerleştiren tipte bir kızım.

Büyük gün yaklaştıkça bunu dillendirmekten keyif almaya başlamıştı. “Pasaportumun süresinin dolmadığından emin olmam lazım” demişti pazar yemeğinden sonra annesinin yanından ayrılırken. Yeni iç çamaşırları almış, bacaklarını traş etmiş, ayak tırnaklarını göz alıcı bir kırmızıya boyamıştı (genelde oje sürmez-

di). “Unutmayın, cuma günü erken çıkacağım” demişti işyerinde.
“Söylemiştim ya, Paris’e gidiyorum.”

“Ah, ne şanslısın” demişti muhasebedeki kızlar bir ağızdan.

“Kıskançlıktan çatlayacağım” demişti Trish ki diğer herkesten daha az severdi Pete’i.

Nell trene binip bavulunu yerleştirdi, çatlamaş Trish’in şimdi onu böyle görse ne diyeceğini merak etti: Erkek arkadaşının gelip gelmeyeceğine dair hiçbir fikri olmayan, Paris’e yanındaki koltuk boş giden bir kız.

DEX KOPYA

Paris'te Gare du Nord dolup taşıyordu. Peron kapılarından çıktığı gibi donup kaldı; itişip kakışan kalabalığın ortasında dikiliyor, tekerlekli bavullar bacaklarına çarpıyordu. Yan taraflarda eşofman üstü giymiş, huysuz huysuz bakan gençlerden oluşan grupları görünce Gare du Nord'un Fransa'nın yankesicilik merkezi olduğu geldi aklına hemen. El çantasını yanına iyice bastırıp öylesine bir tarafa yürümeye başladı; sonra da diğer tarafa, cam büfeler ve belli ki hiçbir yere çıkmayan yürüyen merdivenler arasında bir süre yönünü kaybetti.

İstasyon megafonlarından üç notalı bir zil sesi duyuldu, ardından anons görevlisi Nell'in ne olduğunu anlamadığı Fransızca bir şeyler söyledi. Diğer herkes nereye gittiklerini biliyormuş gibi çabuk çabuk yürüyordu. Dışarıda hava kararmıştı ve Nell, içinde büyük bir korkunun yükseldiğini hissediyordu. *Yabancı bir şehirdeyim üstelik dillerini de konuşamıyorum.* Hemen sonra direktte asılı tabelayı gördü: TAKSİ.

Sırada elli kişi bekliyordu ama Nell bunu umursamadı. Otel rezervasyonu çıktısını bulmak için çantasını kurcaladı ve nihayet sıra ona geldiğinde kâğıdı çıkardı. "Hôtel Bonne Ville" dedi. "Hımmm... *s'il vous plaît.*"

Şoför ona sanki ne dediğini anlayamamış gibi dönüp baktı.

"Hôtel Bonne Ville" dedi Nell yine, daha Fransızca söylemeye çalışarak (evde ayna karşısında pratiğini yapmıştı bunun). Yeniden denedi. "*Bonne Ville.*"

Adam boş bakıyordu, Nell'in elindeki kâğıdı kaptı. Sonra gözlerini kâğıda dikti.

"Ah! Hôtel Bonne Ville!" dedi adam kaşlarını kaldırarak. Kâğıdı Nell'e geri verip sıkışık trafiğe daldı.

Nell sırtını koltuğa yaslayıp derin bir oh çekti.

İşte... Paris'e hoş geldin.

Aksayan trafikte yolculuk yirmi uzun, pahalı dakika sürdü. Camdan hareketli sokakları, kuaförleri ve tırnak stüdyolarını izleyip Fransızca yol tabelalarını fısıltıyla seslendirdi. Her yanda gri renkli lüks binalar yükseliyor, kış gecesinde kahve dükkânları parlıyordu. *Paris*, diye geçirdi içinden ve ani, beklenmedik bir heyecanla her şeyin iyi olacağına yönelik bir his doğdu içine. Pete sonradan gelecekti. Nell onu otelde bekleyecek ve yarın Nell'in yalnız başına seyahat etmekten nasıl da endişelendiğine güleceklerdi birlikte. Nell'in aşırı kaygılı biri olduğunu söyleyip dururdu zaten.

Sakinleş bebek, diyecekti. Pete asla hiçbir şey için endişelenmezdi. Sırt çantasıyla tüm dünyayı gezmişti ve pasaportunu cebinde taşıyordu hâlâ *-ne olur ne olmaz*. Laos'ta üzerine silah doğrulttuklarında *-dediğine göre-* sadece biraz ürpermişti. "Endişe etmenin gereği yoktu. Beni ya vuracaklardı ya da vurmayacaklardı. Benim yapabileceğim bir şey yoktu." Sonra eklemişti. "O çocuklarla daha sonra bira içmeye gittik."

Bir de Kenya'da bindiği şu küçük gemi vardı, nehrin ortasına vardıklarında gemi alabora olmuştu. "Teknenin yan tarafındaki lastikleri kesip yardım gelene kadar onlara tutunduk. Orada da biraz korkmuştum çünkü bana o sulara timsah olduğunu söylemişlerdi."

Esmer teni ve sonsuz hayat deneyimiyle (her ne kadar kızlar buna burun kıvrırsalar da) Pete'in neden kendisini seçtiğini merak ediyordu bazen. Ne dikkat çekiciydi Nell ne de coşkulu. İşin aslı yaşadığı yerden pek çıkmış değildi. Bir keresinde onu başını ağrıtmadığı için sevdiğini söylemişti Pete. "Diğer kız arkadaşlarım başımın etini yerdı." Eliyle gevezelik hareketi yapmıştı. "Sen... şey, seninle olmak rahatlatıcı."

Nell sık sık bunun onu bir Furniture Warehouse kanepesi konumuna koyup koymadığını düşünürdü ama bu işleri fazla kurcalamamak en iyisiydi.

Paris.

Camını açıp hareketli sokakların gürültüsünü, parfüm, kahve ve sigara kokularını içeri doldurdu; rüzgâr saçlarını savuruyordu. Tıpkı hayal ettiği gibiydi. Binalar yüksekti ve uzun pencereleri, küçük balkonları vardı –ofis binası yoktu etrafta. Her sokağın başında yuvarlak masaları ve sandalyeleri dışarıda bir kafe var gibiydi. Ve taksi şehrin içinde ilerledikçe kadınlar daha şık görünüyor, insanlar kaldırımlarda durup öpüşerek selamlaşıyordu.

Gerçekten buradayım, diye düşündü. Ve Pete varana kadar kendini güzelleştirecek bir-iki saati olmasına minnettar oldu. Bu defa saf ve masum olmak istemiyordu.

Parisien olma vakti, dedi kendine ve yeniden koltuğuna yaslandı.

Otel büyük bir bulvara açılan dar bir sokaktaydı. Taksimetredeki hesaba göre Avroları sayıp şoföre verdi. Ama şoför parayı almak yerine sanki Nell onu aşağılıyormuş gibi davrandı, yüzünü ekşitip elleriyle bir şeyler anlatmaya çalışarak bagajdaki bavulunu işaret etti.

“Üzgünüm. Anlamıyorum” dedi Nell.

“*La valise!*” diye bağırdı adam. Ardından taramalı tüfek gibi bir şeyler daha dediye de Nell anlayamadı.

“Rehber bu yolculuğun en fazla otuz avro tutması gerektiğini söylüyor. Kontrol ettim.”

Daha fazla bağırsı ve el hareketi. Biraz durakladıktan sonra Nell anlamış gibi başını salladı ve tedirgin bir şekilde adama bir onluk daha uzattı. Adam parayı alıp başını iki yana salladıktan sonra Nell’in bavulunu kaldırıma indirdi. Taksi uzaklaşırken Nell olduğu yerde dikilmiş acaba kazıklandı mı diye düşünüyordu.

Ama otel güzel görünüyordu. İşte buradaydı! Paris’te! Hiçbir şeyin onu üzmesine izin vermemeye karar verdi. İçeri girdi ve kendini balmumu ve tarifsiz bir şekilde Fransız olan bir şeyin koktuğu dar bir lobide buldu. Duvarlar ahşapla kaplanmıştı, koltuklar eski fakat şikti. Tüm kapıların kolları pirinçti. Şimdiden Pete’in ne dü-

şüneceğini merak etmeye başlamıştı. *Hiç fena değil*, diyecekti başını sallayarak. *Hiç fena değil, bebek.*

"Merhaba" dedi, gerilmişti çünkü Fransızca nasıl devam edeceğini bilmiyordu, "*Parlez anglais? Bir oda ayırtmıştım.*"

Arkasında başka bir kadın belirdi, belgelerini bulmak için oflayıp puflayarak çantasını karıştırıyordu.

"Aynen. Ben de bir oda ayırtmıştım." Kendi çıktısını resepsiyon masasının üzerine, Nell'in kinin yanına koydu pat diye. Nell sıkışık hissetmemek için yana kaydı.

"Off. Buraya gelene kadar ne *çile* çektim. Tam bir *kâbus*." Kadın Amerikalıydı. "*Paris trafiği rezalet.*"

Resepsiyonist kırklarında, kısa ve siyah saçları Louise Brooks'un ki gibi bob kesim bir kadındı. Karşısındaki iki kadına kaşlarını çatarak bakıyordu. "İkinizin de rezervasyonu mu var?"

Öne uzanıp çıktılarını inceledi. Sonra her birini sahibine doğru itti. "Ama benim sadece bir tane boş odam kaldı. Tamamen doluyuz."

"İmkânsız. Rezervasyonu onaylamıştınız." Amerikalı kadın kâğıdı görevliye geri uzattı. "Geçen hafta ayırtmıştım."

"Ben de öyle" dedi Nell. "Benimkini iki hafta önce ayırttım. Bakın, çıktıda görebilirsiniz."

İki kadın bakıştılar, derken aniden rekabet halinde olduklarının farkına vardılar.

"Üzgünüm. Bu rezervasyonları nasıl yaptığınızı bilmiyorum. Sadece bir odamız var." Fransız kadın bunu hata ikisininmiş gibi bir tonla söylemişti.

"Peki, bize başka bir oda daha bulmanız gerekecek" dedi kadın. "Rezervasyonlarınıza sadık kalmalısınız. Bakın, burada açıkça yazıyor."

Fransız kadın mükemmel bir şekilde alınmış kaşını kaldırdı. "Madam. Elimde olmayan bir şeyi size veremem. Tek bir odam var, ikiz yataklı. Size telafi olarak birini önerebilirim ama iki odam yok."

"Ama başka bir yere gidemem ki. Burada biriyle buluşacağım" dedi Nell. "Nerede olduğumu bilemez o zaman."

"Ben de bir yere gitmiyorum" dedi Amerikalı, kollarını göğsünde kenetleyerek. "Daha yeni on bin kilometre uçtum ve gitmem gereken bir akşam yemeği var. Başka yer bulacak vaktim yok."

“Öyleyse odayı paylaşabilirsiniz. Her birinize yüzde elli indirim önerebilirim.”

“Odamı bir yabancıyla mı paylaşacağım? Şaka yapıyorsunuz herhalde” dedi Amerikalı.

“O zaman başka bir otel bulmanızı öneririm” dedi resepsiyonist sakın bir şekilde ve çalan telefonu cevaplamak üzere başka bir tarafa döndü.

Nell ile Amerikalı kadın birbirlerine bakıyorlardı. Amerikalı kadın, “Daha yeni Şikago uçağından indim” dedi.

Nell ise, “Daha önce hiç Paris’e gelmemiştim. Başka bir oteli nerede bulacağımı bilmiyorum bile” diye yanıtladı onu.

İkisi de geri adım atmıyordu. Nihayet Nell, “Bak, erkek arkadaşım benimle burada buluşacak. Şimdilik ikimiz de bavullarımızı alıp odaya çıkarabiliriz, o geldiğinde de ikimiz için yeni bir otel bulur diye düşünüyorum. Paris’i benden çok daha iyi bilir” diye devam etti.

Amerikalı kadın onu şöyle bir süzdü, sanki ona güvenip güvenemeyeceğini tartar gibiydi. “Odayı ikinizle paylaşacak değilim.”

Nell, kadının bakışlarına karşılık verdi. “İnan bana, eğlenceli bir hafta sonundan anladığım bu değil benim de.”

“Pek seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum” dedi kadın. “Bunun olduğuna inanamıyorum.”

Resepsiyoniste planlarından bahsettiler. Odayı zorlamadan kadına bıraktığı göz önüne alınırsa Amerikalı kadının gereksiz yere öfkelenmesini düşünüyordu Nell. “Bu hanımefendi ayrıldıktan sonra da yüzde elli indirimimi istiyorum” diyordu. “Tüm bu olanlar çok utanç verici. Benim geldiğim yerde böyle bir hizmetle çok ayakta kalamazsınız.”

Nell daha fazla rahatsız hissedemezdi, bu ilgiden yoksun Fransız kadın ile Amerikalının köpüren hıncı arasında sıkışıp kalmıştı. Pete olsa ne yapardı diye düşünmeye çalıştı. Güler, hiç dert etmezdi muhakkak. Hayata karşı daima gülebilmesi Nell’in onda çekici bulunduğu şeylerden biriydi. *Sorun yok*, dedi kendi kendine. Daha sonra bu olanlara gülüp eğleneceklerdi.

Anahtarını alıp üçüncü kata çıkmak üzere minik asansöre bindiler. Nell geriden geliyordu. Kapının ardında iki yataklı bir çatı katı odası karşıladı onları.

“Ah” dedi Amerikalı. “Banyosu yok. Banyo olmamasından nefret ediyorum. Üstelik çok da *küçük*.”

Nell çantasını bıraktı. Yatağın ayakucuna oturup olanları anlatmak ve başka bir otel bulmasını söylemek üzere Pete’e mesaj yazdı.

Seni burada bekleyeceğim. Akşam yemeğine yetişip yetişemeyeceğini haber verir misin? Çok açım.

Saat sekiz olmuştu bile.

Pete’den cevap gelmedi. Kanal’daki tünelde olup olmadığını merak etti Nell; öyleyse en azından bir buçuk saat daha vardı gelmesine. Amerikalı kadın oflayıp puflayarak yatağın üzerine yerleştirdiği bavulunu boşaltıp tüm askılıklara kıyafetlerini geçirirken Nell sessizce oturdu.

“İş için mi buradasın?” diye sordu Nell sessizlik canını sıkmaya başlayınca.

“İki toplantım var. Biri bu gece, sonraki gün ise boşum. Bu ay hiç boş günüm olmamıştı.” Amerikalı bunu sanki hepsi Nell’in hatasıymış gibi söylemişti. “Üstelik yarın Paris’in ta öbür ucunda olmam gerek. Evet. Şimdi gitmem lazım. Eşyalarıma dokunmayacağına güveniyorum.”

Nell gözlerini kadına dikti. “Eşyalarına dokunmayacağım tabii ki.”

“Kabalık etmek istemem. Ama hiç tanımadığım insanlarla aynı odayı paylaşma alışkanlığım yok. Erkek arkadaşın geldiğinde anahtarını aşağı bırakırsan sevinirim.”

Nell sinirini belli etmemeye çabaladı. “Öyle yapacağım” dedi ve Amerikalı kadın odadan ayrılırken kitabını alıp isteksiz bakışlarla okurmuş gibi yaptı. Tam da o anda telefonu bipledi. Nell hemen kaptı telefonu.

Üzgünüm bebek. Gelemeyeceğim. Sana güzel gezmeler.

Fabien çatıda oturmuş, yün şapkasını gözlerine kadar çekmişti; bir sigara daha yaktı. Sandrine'in eve habersiz gelme ihtimali olduğunda sigarasını burada içerdi. Sandrine sigara kokusundan hoşlanmıyordu ve Fabien içeride içmişse burnunu buruşturup stüdyo dairenin iğrenç koktuğunu söylerdi.

Burası darca bir çıkıntıydı ama uzun boylu bir adam, bir fincan kahve ve 332 sayfalık elyazmasına yetecek kadar yer vardı. Fabien yazları bazen burada kestirir, her gün meydanın karşısındaki ergen ikizlere el sallamayı ihmal etmezdi. İkizler de ebeveynlerinin gözlerinden uzakta müzik dinleyip sigara içmek için kendi binalarının düz damına çıkarlardı.

Paris merkezi böyle yerlerle doluydu. Bir bahçeniz ya da minik de olsa bir balkonunuz yoksa açık havada bir mekân bulmak için her yeri değerlendirirdiniz.

Fabien kalemini alıp kelimelerin üzerini çizmeye başladı. Elyazmasını altı aydır düzenliyordu ve satırlar kalemin müdahaleleriyle dolup taşıyordu. Romanını her okuduğunda daha çok hata buluyordu.

Karakterler düz, diyaloglar sahteydi. Arkadaşı Philippe artık ilerlemek zorunda olduğunu, metni daktilo ettirip şu ilgilenen yayımcıya vermesini söylüyordu. Ama Fabien eserine ne zaman baksa onu başkasına göstermemek için daha da çok sebep buluyordu.

Kitap hazır değildi.

Sandrine'in dediğine göre kitabı teslim etmek istememesinin tek sebebi, bunu yapmadığı sürece kendine hâlâ umut olduğunu

söyleyebilecek olmasıydı. Fabien'e söylediği en şefkatli şeylerden biriydi bu.

Fabien saatine bakıp mesaisinin başlamasına sadece yarım saat kaldığını fark etti. Derken içeride cep telefonunun çaldığını duydu. Kahretsin! Çatıya çıkmadan önce telefonu cebine atmayı unuttuğu için kendine çıkıştı. Uçuşmalarını önlemek adına fincanını sayfaların üzerine yerleştirdi ve pencereden içeri tırmanmak üzere arkasına döndü.

Sonrasında ne olup bittiğinden pek emin değildi. Sağ ayağı tırmanırken destek aldığı masadan kaydı ve kendini düşmekten kurtarmaya çalışırken sol ayağı geriye fırladı. Ve ayağı –Sandrine'in deyiimiyle o koca sakar ayağı– fincan ile sayfaları çıkıntıdan aşağı itti. Yine arkasını döndüğünde fincanın aşağıdaki kaldırım taşlarına çarpmasını duyup 332 adet dikkatle incelenmiş beyaz sayfanın akşamın çökmeye başladığı havaya dağılmasını görebildi ancak.

Sayfalarının rüzgâra yakalanıp beyaz güvercinler misali Paris sokakları üzerinde süzülüşünü izledi.

**Aşk romanlarının kraliçesi Jojo Moyes'ten yüreğinizi ısıtıp
sizi güldürecek on bir öykü...**

Nell, yıllardır hayalini kurduğu Paris'te romantik bir hafta sonu geçirmeyi planlarken sevgilisi onu terk eder.

Eski bir yıldız, sosyal medyada büyük bir suçlamayla karşılaşınca imajını kurtarmak için bir halkla ilişkiler ajansı ile anlaşır.

İlişkilerindeki romantizmi kaybeden bir çift aşk dolu hafta sonu kaçamağında birbirlerini yeniden keşfederler.

Evli bir kadın eski aşığıyla bir partide karşılaşır ve yaşamlarına dair derin pişmanlıklar yaşarlar.

Yorgun bir anne, hayatını bir gecede değiştiren harika bir çift ayakkabıya sahip olur.

Alice'in çalıştığı kuyumcu dükkânı soyulunca, şans kapısını çalar.

1912'de bir çiftin Paris'te geçirdiği balayı, 2002'de Paris'e gelen bir başka balayı çiftinin geleceğine yön verir.

Evli, çalışan bir anne yeni bir palto yüzünden hayatının sınavını verir.

İhmal edilmiş evli bir kadın, bulduğu bir cep telefonu sayesinde gelen mesajlarla hayatında bambaşka kapılar açar.

İki kadının hayatı bir havaalanında kısa süreliğine kesişir ve bu karşılaşma her şeyi değiştirir.

Evliliğinde duygusal bir boşluk yaşayan Chrissie'nin Noel alışverişi için koştururken denk geldiği taksi onu yeni bir hayata taşır.

"Fransız tatlısı kadar hafif ve iyi hissettiriyor. Jojo Moyes tatile çıkmış ve bizi de yanında götürmüş gibi..."

USA Today

Çeviren: Mustafa GÜDÜK

